

9. Мельник Н. В. Взаємодія інститутів громадянського суспільства з органами державної влади / Н. В. Мельник // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2015. № 3. С. 17–25.

I. Kioresko. To the question of defining the concept of sanctions as legal means under the civil law of Ukraine. – Article.

Summary. *The article explores the concept of sanctions as legal means under the civil law of Ukraine. It is determined that the modern process of reproduction of the system of legal regulation of obligatory legal relations in general and liability for their violation in particular, is impossible without taking into account the achievements of national and world legal theory and practice. Therefore, their adequate perception and use are impossible without a comprehensive and complete study of historical experience and scientific analysis of the civil legislation applicable in the past in the process of its evolution according to the changing needs of public life.*

The article draws attention to the fact that the category of sanctions is likely to be an interdisciplinary concept with evaluation features in legal science. It is difficult to establish the fundamental importance of sanctions for any particular branch of law. All branches of law face sanctions and their consequences to some extent.

It is found that sanctions in civil law as legal means are aimed to protect the interests of subjects of civil relations, protect civil rights and interests, have a special legal force which is aimed at removing obstacles that arise on the way to satisfaction of participants' interests in civil relations, act as elements of the system of legal regulation of civil relations and ensure its effective performance, and lead to negative consequences for a person who has violated (failed to fulfill or improperly fulfilled) civil obligations established by law or contract that are enforced by the state through the use of coercion. Sanctions in civil law should be understood as certain negative consequences established by law or contract, which are applied in case of non-fulfillment (improper fulfillment) of civil law obligations, violation of prohibitions, restrictions and in other cases established by law.

Key words: *civil law, civil legal relations, civil legislation, civil liability, protection of civil rights, sanctions.*

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/2663-5682/2023/39/03>

Г. Й. Пузанова

*кандидат юридичних наук, доцент,
докторант*

*Інститут держави і права імені В. М. Корецького Національної академії наук України
м. Київ, Україна*

ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ СТИМУЛЮВАННЯ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Анотація. *Стаття присвячена дослідженню питань стимулювання іноземного інвестування. У процесі дослідження зроблено висновок, що стимулювання є сукупністю способів впливу уповноважених державою органів на процеси іноземного інвестування, що закріплені чинним законодавством. Держава закріплює в положеннях чинного законодавства систему правових та управлінських заходів, які формуються та реалізуються спеціальними суб'єктами з метою впорядкування відносин іноземного інвестування для соціально-економічного розвитку держави.*

Ключові слова: *поняття стимулювання іноземного інвестування, мета стимулювання, функції стимулювання, види стимулювання.*

Враховуючи фінансову й ресурсну виснаженість України війною, уже сьогодні постає необхідність замислитися, як і в який спосіб здійснювати відновлення економіки нашої держави, повернути українців із-за кордону та забезпечити гідний рівень життя населення країни. Усе це потребує вирішення багатьох питань і значних фінансових ресурсів, яких сьогодні недостатньо в державі, тому іноземне інвестування може відіграти важливу роль у вирішенні цих питань.

Іноземне інвестування є одним із напрямів підвищення ефективності національної економіки, умовою стабілізації і структурних перетворень, задоволення потреб населення та суспільного виробництва

у різних галузях тощо. Цей напрям діяльності можливо визначити як самостійну, ініціативну, систематичну, на власний ризик підприємницьку діяльність іноземних інвесторів, пов'язану з вкладенням іноземних інвестицій в об'єкти господарської діяльності на території приймаючої держави у видах і формах, не обмежених законодавством, з метою одержання прибутку або досягнення іншого соціально важливого ефекту [1, с. 26].

У сучасних умовах іноземне інвестування є одним із пріоритетних напрямів розвитку економіки України. Тому дослідження існуючих правових передумов для залучення іноземних інвестицій є актуальним і має велике практичне значення. Для цього вже сьогодні варто звертати увагу на наявні механізми регулювання іноземного інвестування, що використовуються у світі, та адаптувати їх до післявоєнних реалій.

Дослідженням питань, пов'язаних зі стимулюванням активності суб'єктів соціально-економічної діяльності взагалі та розкриттям сутності правових стимулів як юридичної категорії, займалась значна кількість науковців. Серед них можна згадати таких дослідників, як: О. О. Барабаш [2], Р. А. Калюжний, О. Я. Лапка, Т. О. Пікуля [3], В. В. Лазорев [4], І. М. Луценко [5], О. С. Федорчук, О. В. Сторожук [6], Є. Ю. Шаптала [7] та ін. У роботах зазначених дослідників розкривається сутність стимулювання як інструменту впливу на суб'єктів економічної (господарської) діяльності, а також досліджуються питання в окремих, важливих для суспільства сферах. Поряд з цим розкриттям питань, що висвітлюють сутність стимулювання у сфері іноземного інвестування, практично не приділялось уваги.

Враховуючи зазначене, метою нашої розвідки є розкриття поняття стимулювання, його сутності та його вплив на процес іноземного інвестування, а завданням – характеристика змісту стимулів як інструментів впливу на процесі іноземного інвестування на території України.

Методологія дослідження. При досягненні зазначених мети і завдання нами були використані загальнонаукові методи дослідження (діалектичного, аналізу, синтезу та структурно-функціонального), а також спеціальні методи (логічні, юридичні, порівняльно-правові). Аналітичний метод використовувався для визначення особливостей впливу стимулювання на розвиток процесу іноземного інвестування. Порівняльно-правовий метод дав змогу проаналізувати використання тих чи інших стимулів у іноземних державах і можливість їх використання при формуванні та реалізації державної політики іноземного інвестування в Україні.

Основні результати. Стимули відіграють роль особливих важелів впливу на свідомість і поведінку, волю та енергію людини і дають змогу направляти їх зусилля на розв'язання найбільш важливих завдань, що виникають перед державою – розвиток технічного прогресу, планомірне збільшення продуктивності виробництва та ін. При цьому вони можуть бути різноманітні – матеріальні, моральні, правові стимули: а) мають нормативне закріплення; б) спрямовані на активізацію правомірної поведінки відповідних суб'єктів [7, с. 74].

У юриспруденції правові стимули входять до кола наукового інтересу, як правило, фахівців фундаментальних галузей права таких, як цивільне право, адміністративне та трудове право. Але оскільки методологічну функцію у системі правових наук виконує загальна теорія держави та права, то саме теоретики права у своїх наукових розвідках віднаходять те спільне та відмінне, загальне та особливе, що притаманно правовим стимулам, як правовим феноменам. Без перебільшення, спільною тезою усіх правників є те, що у сфері дії права стимулюванню підлягає тільки правомірна поведінка особи.

І. М. Луценко у своїй роботі «Правові стимули: теоретико-правові засади та механізм реалізації» запропонував власне визначення поняття правового стимулу як закріпленого в нормі права засобу правового впливу на поведінку особи, спрямованого на спонукання її до суспільно корисного і соціально-активного правомірного діяння, яке має свідомо-вольовий характер, з метою задоволення потреб та інтересів, досягнення поставлених цілей. Автор вказує, що правовий стимул за своєю природою є складовим правовим явищем, що має свою внутрішню будову та спрямовується на внутрішній світ особи – мотиви, інтереси, потреби.

Основними ознаками правового стимулу є те, що він: спрямований на задоволення потреб та інтересів; спонукає до активних дій, зацікавлюючи особу в досягненні стимулюючого результату; забезпечує мотивацію правомірної поведінки; дає можливість вибору варіанта правомірної поведінки; виступає як суб'єктивним (внутрішнім), так і об'єктивним (зовнішнім) фактором, що спонукає до дій і впливає на інтереси особи; може виражатися як у позитивних, так і в негативних правових засобах впливу; є ефективним засобом впливу на поведінку особи з боку інших осіб, суспільства, держави, інформує про наслідки правомірної поведінки [5, с. 5–6].

На думку деяких вчених, правовий стимул – це правове спонукання до законослухняної поведінки, яке створює сприятливий режим для задоволення власних інтересів суб'єкта, при цьому стимулюючими засобами є заохочення, пільги, переконання тощо.

Концептуально з такою позицією погоджуються провідні українські правники. Зокрема, професор О. Ф. Скакун пропонує таку дефініцію правового стимулу: «Це правове спонукання до законослухняної поведінки, що створює умови для задоволення власних інтересів суб'єкта. Наприклад, пільга, право на власність» [8, с. 486]. Учені Л. С. Лисенков, А. М. Колодій, О. Д. Тихомиров, В. С. Ковальський вважають, що правовий стимул, як фактор і умова забезпечення правомірної поведінки, проявляється в правовій формі суб'єктивних прав, законних інтересів, пільг, привілеїв, імунітету, заохочень. Звертають увагу на те, що правові стимули інформують про наслідки правомірної поведінки, забезпечують реалізацію регулятивної функції права [9, с. 285–286].

Кожна з наведених інтерпретацій змісту правових стимулів дає підстави стверджувати, що правова природа стимулу обов'язково проявляється через правомірну поведінку, яка є вольовою поведінкою суб'єкта права (діяльність або бездіяльність), що відповідає приписам правових норм, не суперечить основним принципам права і гарантується державою.

Отже, правовий стимул – це не тільки внутрішній спонукальний фактор, елемент суб'єктивної сторони поведінки, а й зовнішній фактор, який закладений у законодавстві і впливає на особу ззовні, створюючи при цьому умови для задоволення її потреб та інтересів. Ми поділяємо позицію авторів, які вказують, що до основних рис, які характеризують правову природу стимулу, автори відносять те, що вони: завжди пов'язані зі сприятливими умовами для здійснення власних інтересів особи, оскільки виражаються в обіцянці чи наданні цінностей, а іноді в заміні чи зниженні міри позбавлення цінностей (наприклад, стимулом є скасування чи зниження міри покарання); розширюють обсяг можливостей, свобод для суб'єкта, бо формами прояву правових стимулів виступають суб'єктивні права, законні інтереси, пільги, привілеї, імунітети, надбавки, доплати, компенсації, заохочення, рекомендації; виражають позитивну правову мотивацію; спрямовані на впорядковану зміну суспільних відносин, виконують функцію розвитку соціальних зв'язків; передбачають підвищення позитивної активності [3, с. 6–7]. У цих ознаках полягає їхня необхідність і соціальна цінність стимулювання.

Визначивши поняття й основні ознаки правового стимулювання, можемо визначити основну його мету. Загалом мета – це те, до чого прагнуть, що потрібно здійснити. Виходячи з такого загального розуміння мети, можна сказати, що правові стимули, будучи спонукальною причиною до дій, у підсумку передбачають отримання особою відповідних благ. Отже, мета правових стимулів зумовлюється потребами та інтересами як особи, так і суспільства. Саме мета стає стимулом до дії, є причиною виникнення відповідної поведінки особи [3, с. 25].

При правовому стимулюванні здійснюється безпосередній цілеспрямований правовий вплив на поведінку особи з боку стимулювального суб'єкта. У цьому процесі останній застосовує усі можливі правові засоби (правові стимули), які спонукають особу до певної дії. Усі дії стимулювального суб'єкта спрямовані на отримання бажаного результату в процесі діяльності об'єкта стимулювання.

Розкриваючи сутність стимулювання як інструментів державної політики іноземного інвестування, слід вказати на те, що відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [10]. Інвестиційну політику розробляють і впроваджують державні органи, до компетенції яких належать повноваження щодо здійснення такої діяльності. Враховуючи це, ми, говорячи про стимули, будемо мати на увазі правові стимули, які можуть бути застосовані державними органами.

Стимулювання як засіб правового впливу на поведінку суб'єктів права – це вид правового заохочення, що спрямований на спонукання суб'єктів права на усвідомлене сумлінне виконання ними своїх обов'язків та досягнення соціально корисних результатів, що перевищують звичайні вимоги. Мета правових стимулів полягає в тому, щоб викликати мотивацію, спрямовану на соціально активну поведінку, на високий результат дій, забезпечення самостійності, свободи особи, на проявлення ініціативи, творчості, заповзятливості. До суб'єктів, що здійснюють стимулювання, треба віднести: державу, її органи та посадових осіб, які мають ці повноваження. Правове стимулювання є категорією права, отже, виконує широке коло функцій. До функцій правового стимулювання відносять: загальносоціальні функції (мотиваційна, організаційна, прогностична, гарантуюча, комунікативна, оціночна, соціального контролю, виховна) та

спеціально-юридичні функції (праворегулятивна, правостримуюча). Однією із головних функцій правового стимулювання є мотиваційна функція.

Отже, А. Баран зазначає, що правове стимулювання має широке функціональне застосування з метою впливу на поведінку суб'єктів права. Як загальносоціальні, так і спеціально-соціальні функції правового стимулювання спрямовані на створення умов для розвитку ініціативи, творчості заохочуваних суб'єктів права, а також для відвернення їх неправомірної поведінки та забезпечення дієвості юридичних норм [11, с. 35–36].

Характеризуючи особливості правових стимулів, варто погодитись з думкою, що це правові норми, що заохочують розвиток необхідних для суспільства і держави суспільних відносин, норми, які стимулюють як звичайну, так і підвищену правомірну діяльність людей і результати такої діяльності. При цьому категорія стимулювання в праві може бути розглянута у вузькому та широкому сенсі. За вузького підходу стимули розглядаються виключно як заохочення, а за широкого – як синтетичний спосіб впливу, що поєднує у собі як засоби заохочення, так і засоби примусу [7, с. 75]. Це дає нам можливість стверджувати, що при застосуванні широкого підходу правовими стимулами вважатимуться різні за цільовим спрямуванням засоби. Застосування заохочень, а також інших правових стимулів має на меті створення таких умов, за яких суб'єкти будуть зацікавлені в добровільному, своєчасному та повному виконанні обов'язків, які покладено на них у відповідних правовідносинах.

Отже, при розкритті сутності правових стимулів як складових забезпечення державної політики іноземного інвестування ми їх будемо розглядати як сукупність способів впливу уповноважених державою органів на процеси іноземного інвестування, що закріплені чинним законодавством. При цьому державну політику іноземного інвестування будемо сприймати як закріплену в положеннях чинного законодавства систему правових та управлінських заходів, яка формується та реалізується спеціальними обов'язковими та консультативними суб'єктами з метою впорядкування суспільних відносин певної сфери для створення основ конкурентоспроможності держави на міжнародній арені [12, с. 22].

Як свідчить аналіз практики, формування та реалізації державної інвестиційної політики в Україні та світі найбільш використовуваними економічними методами є методи, що впливають на економічний стан іноземного інвестора через податкові пільги та фінансові преференції.

В якості податкових пільг найбільш часто використовують: а) пільгові ставки непрямих податків або звільнення від непрямих податків, у т. ч. митні пільги; б) податкові канікули; в) зниження ставки податку на прибуток підприємств; г) пільговий податковий режим для підвищення вартості капіталу; д) зменшення бази оподаткування за рахунок відрахування на кваліфікаційні витрати; е) звільнення від податку на прибуток для експортних компаній; ж) податкові пільги на нові інвестиції; и) податкові пільги на інвестиції у соціальну, культурну сфери та виробництво промислових товарів естетичного призначення; і) зменшення податків на дивіденди та проценти, виплачені за кордоном.

В якості фінансових преференцій використовуються: а) інвестиційний податковий кредит; б) податкові пільги інвестицій у підприємства, розташовані у певних регіонах країни або секторах економіки; в) прискорені капітальні (інвестиційні) надбавки; г) преференційне ставлення до довгострокового приросту капіталу (часто у сфері будівництва і машинобудування); д) безвідсоткові кредити (пільгові кредити).

Серед адміністративних методів стимулювання чи обмеження іноземних інвестицій найчастіше використовуються: а) прискорена амортизація або прискорені надбавки до капіталу; б) прямі субсидії на повне або часткове покриття витрат інвестиційного проекту; в) урядові позики; г) пайова участь держави в акціонерному капіталі; г) пільгове державне страхування на покриття ризиків від коливань валютного курсу та некомерційних ризиків; д) спеціальний режим щодо іноземної валюти.

Інвестиційні стимулювання можна розділити на дві групи – ті, які конкретно стосуються залучення інвестицій, та заходи, які непрямо пов'язані з інвестиціями. Майже всі країни, як правило, регулюють або стимулюють приплив іноземних інвестицій за рахунок впровадження вимог міжнародних угод, а також використання загальних інструментів правового регулювання, державної підтримки та податкових заходів.

Згідно з останніми дослідженнями ЮНКТАД інвестиційні стимули в основному призначені для пріоритетних галузей, таких як енергетика, НДДКР і проекти з розвитку інфраструктури. Як доповнення до цих секторів стимули надаються для проектів у різних сферах сталого розвитку або пов'язані з цілями сталого розвитку за допомогою критеріїв ефективності. Як доповнення до фінансових, фіскальних і регулятивних стимулів уряди можуть залучати інвесторів шляхом створення сприятливої інфраструктури

навколишнього середовища або дозволяючи інвесторам використовувати таку інфраструктуру за низької або нульової вартості.

Вивчення й узагальнення міжнародно-правового досвіду залучення іноземних інвестицій передбачає пільгове оподаткування, кредитування, субсидювання, що позитивно вплине на створення сприятливого інвестиційного клімату, стимулює приток капіталу в економіку України в цілому і в регіони, зокрема, як вказує Ю. О. Світлична [13, с. 44].

В. І. Любімов зазначає, що у світовій практиці існує три типи стимулюючих заходів для активізації прямих іноземних інвестицій:

- фіскальні (заходи, спрямовані на скорочення окупності інвестицій і на зниження податків);
- фінансові (дотації, різна допомога, спрямована на реалізацію інвестиційних проєктів і керування інвестиційними потоками, компенсації витрат на НДДКР, часткове відшкодування інвестицій у землю, будинки й устаткування);
- нефінансові (заходи для удосконалення організаційних і технічних умов для іноземних інвесторів; доступ до під'їзних колій; розвиток телекомунікацій, водопостачання, енергозабезпечення, навчання місцевого персоналу; участь іноземних компаній на рівних правах з місцевими у відкритих тендерах; інформаційно-туристичні візити представників інвестора за рахунок держави; механізми швидкого утвердження інвестиційних проєктів за допомогою спеціальних інвестиційних агентств) [14, с. 5–6].

Висновки. Головними завданнями державної політики іноземного інвестування є залучення іноземних інвестицій в економіку України, гарантування економічної безпеки країни, сприяння максимальному зближенню інтересів держави з інтересами іноземних інвесторів. У сучасних умовах одним із основних пріоритетів держави повинна стати цілеспрямована політика стимулювання прямих іноземних інвестицій, яка б базувалась на загальнодержавних пріоритетах. Створення прозорої системи інвестиційних стимулів здатне забезпечити очікування іноземних інвесторів. Урядова політика у сфері іноземного інвестування повинна бути максимально адаптована до ключових галузей та регіонів. Адже мають бути використані ефективні фінансові, податкові та інші інструменти та стимули, які здатні значною мірою вплинути на приплив іноземних інвестицій у країну.

Стимулювання як складова державної політики іноземного інвестування являє собою сукупність способів впливу уповноважених державою органів на процеси іноземного інвестування, що закріплені чинним законодавством. При цьому державною інвестиційною політикою должна бути закріплена в положеннях діючого законодавства система правових та управлінських заходів, яка формується й реалізується державними суб'єктами з метою сприяння іноземному інвестуванню. У зв'язку з чим, вважаємо за необхідне закріплення правових стимулів іноземного інвестування в чинному законодавстві України, насамперед у спеціальному законі, яким є Закон України "Про режим іноземного інвестування".

Варто підсумувати, що використання інвестиційних стимулів різними розвиненими країнами уже довело свою ефективність. Тому в нинішніх умовах для України особливо важливим є використання практики залучення інвестицій в економіку країн. Адже саме іноземні інвестиції є тим інструментом, який здатен підвищити фінансові можливості нашої держави та відповідно модернізувати її економіку. У світовій практиці існує три типи стимулюючих заходів для активізації прямих іноземних інвестицій: фіскальні, фінансові та нефінансові. Тому в нинішніх умовах для України особливо важливим є дослідження та використання стимулюючих заходів для залучення інвестицій в економіку України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Puzanova Galyna. Criteria for evaluating foreign investment in accordance with international law and international jurisprudence. IV International Scientific and Practical Conference «Innovative scientific research», May 18–19, 2023, Toronto, Canada. Pp. 25–28.
2. Барабаш О. О. Правові засоби стимулювання позитивної поведінки людини: загальнотеоретичний аспект. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 2. С. 12–16.
3. Калюжний Р. А., Лапка О. Я., Пікуля Т. О. Правові стимули в механізмі правового стимулювання: монографія. Київ: Леся, 2013. 204 с.
4. Лазорев В. В. Правовий стимул і його цілі. Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові проблеми. Харків, 2019. С. 117–120.
5. Луценко І. М. Правові стимули: теоретико-правові засади та механізм реалізації: автореф. ... к. ю. н. спец.: 12.00.01. Київ, 2009. 18 с.
6. Федорчук О. С., Сторожук О. В. Практика використання інструментів стимулювання прямих іноземних інвестицій зарубіжними країнами. *Світове господарство і міжнародні економічні відносини*. 2017. № 9. С. 120–126.

7. Шаптала Є. Ю. Стимули у податковому праві: поняття, ознаки та функції. *Право та інноваційне суспільство*. 2017. № 2 (9). С. 75–80.
8. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник. Харків: Консум, 2001. 656 с.
9. Теорія держави і права / В. С. Ковальський, С. Л. Лисенков, А. М. Колодій, О. Д. Тихомиров; за ред. С. Л. Лисенкова. Київ: Юрінком Інтер, 2005. 448 с.
10. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
11. Баран А. Правові стимули: теоретико-правові засади. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2020. № 3 (27). С. 31–37.
12. Пузанова Г. Й. Механізм адміністративно-правового забезпечення формування державної політики іноземного інвестування. *Адміністративне право і процес*. 2021. № 3 (34). С. 19–32. URL: <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/3-34-2021>
13. Світлична Ю. О. Заходи заохочення в залученні іноземних інвестицій. *Наше право*. 2017. № 3. С. 41–44.
14. Любімов В. І. Бюджетна політика регулювання економіки і її вплив на рівень іноземного інвестування. *Інвестиції: практика та досвід*. 2009. № 6. С. 4–7.

G. Puzanova. Concept and types of foreign investment stimulation. – Article.

Summary. *The article is devoted to the study of the issues of stimulation of foreign investment. In the process of research, it was concluded that stimulation is a set of ways of influence of state-authorized bodies on foreign investment processes, which are established by current legislation. The state enshrines in the provisions of the current legislation a system of legal and administrative measures that are formed and implemented by special entities with the aim of regulating foreign investment relations for the socio-economic development of the state.*

Key words: *the concept of stimulation of foreign investment, purpose of stimulation, functions of stimulation, types of stimulation.*

УДК 004.056.5(477+4)

DOI <https://doi.org/10.32782/2663-5682/2023/39/04>

О. І. Уртаєв

*аспірант кафедри державно-правових дисциплін
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ПРАВИЛ GDPR ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК ВИХОДУ УКРАЇНСЬКИХ КОМПАНІЙ НА РИНОК ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Анотація. *Розширення інформаційних технологій та зростання рівня загроз у сфері захисту приватності призвели до суттєвих змін у європейському законодавстві, спрямованому на захист персональних даних.*

Загальний Регламент із Захисту Даних № 2016/679 (GDPR), який було прийнято у 2016 році, та який набрав чинності 25 травня 2018 року, встановлює нові принципи захисту персональних даних.

Стаття присвячена питанню імплементації правил GDPR в українське законодавство з метою виходу українських компаній на ринок Європейського Союзу.

Ключові слова: *GDPR, інформаційні технології, імплементація, українські компанії, Європейський Союз, законодавство.*

Під час стрімкого розвитку інформаційних технологій зросли ризики у сфері захисту персональних даних, які виникають у зв'язку з шахрайськими та хакерськими діями в мережі Інтернет.

Інформатизація та обробка персональних даних набули широкого поширення у всіх сферах діяльності людини, в тому числі і в зберіганні як особистих, так і робочих даних.

Перехід бізнесу в цифровий простір породжує нові виклики перед засобами захисту персональних даних.

Питанню регулювання GDPR приділили увагу такі вчені як Берназ-Лукавецька О.М., Городиський І., Кульчій О.І., Токарева В.О. та інші.